

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Krajský soud v Ostravě - pobočka v Olomouci rozhodl samosoudkyní JUDr. Martinou Radkovou v právní věci žalobce **R. T.**, bytem P., Ol., zast. Mgr. Dagmar Beníkovou, advokátkou se sídlem Legionářská 3, Olomouc, proti žalovanému **Krajskému úřadu Olomouckého kraje**, se sídlem Jeremenkova 40a, Olomouc, o přezkoumání rozhodnutí žalovaného ze dne **3. 8. 2012**, čj. **KUOK 68681/2012**, sp. zn. **KÚOK/51484/2012/ODSH-SD/7471**, ve věci přestupku,

t a k t o:

I. Rozhodnutí žalovaného ze dne **3. 8. 2012**, čj. **KUOK 68681/2012**, **se ruší** a věc **se vrací** žalovanému k dalšímu řízení.

II. Žalovaný **je povinen** zaplatit žalobci k rukám jeho právní zástupkyně náhradu nákladů řízení ve výši 17.922 Kč, a to do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku.

O d ů v o d n ě n í:

[1] Žalobce včas podanou žalobou napadl v záhlaví citované rozhodnutí, jímž bylo zamítnuto odvolání a potvrzeno rozhodnutí Magistrátu města Olomouce ze dne 23. 4. 2012, čj. SMOL/063694/2012/OARMV/PD/Kas, kterým byl žalobce uznán

vinným ze spáchání přestupku podle § 125c odst. 1 písm. a) bod 1 zákona č. 361/2000 Sb., kterého se dopustil tím, že dne 17. 1. 2012 v 14:20 hodin v Olomouci na ulici Týnecká ve směru jízdy na ulici Přerovská řídil motorové vozidlo tovární značky Škoda Fabia VIN X, na které v rozporu se zvláštním předpisem nebyla umístěna tabulka registrační značky.

[2] Žalobce v žalobě předně uvedl, že v inkriminovanou dobu opravdu řídil motorové vozidlo tovární značky Škoda Fabia, VIN X, na němž byla umístěna vývozní registrační značka Itálie X s dobou platností do 12. 10. 2010. Předmětné vozidlo zakoupil žalobce dne 3. 1. 2012 od pana V. D., přičemž si při koupi řádně zkontroloval, zda se identifikační číslo vozidla (VIN) a registrační značka vozidla shodují s technickým průkazem č. X země poslední registrace (Itálie). Vozidlo tak dle jeho názoru bylo řádně a nezpochybnitelně identifikováno, a protože stát registrace byl současně členským státem Evropské unie, neshledal žádný důvod, který by mu bránil vozidlo užívat, byť jen na cesty spojené s úkony nutnými k registraci vozidla na území České republiky. K důkazu žalobce navrhl a přiložil kupní smlouvu o prodeji vozidla ze dne 3. 1. 2012 a dále navrhl k důkazu fotodokumentaci vozidla provedenou Policií ČR dne 17. 1. 2012, která je založena ve spise správního orgánu. Podle žalobce není sporu o tom, že žalobce v kritickou dobu řídil předmětné motorové vozidlo a žádná ze stran taktéž nerozporuje skutečnost, že na vozidle byla umístěna registrační značka státu Itálie, která byla tomuto vozidlu v tomto státě předepsaným způsobem přidělena. Spor je veden o to, zda užití takové cizozemské registrační značky s omezenou platností, která marně uplynula, je nutné považovat za jízdu bez registrační značky ve smyslu § 125c odst. 1 písm. a) bod 1 zákona č. 361/2000 Sb., o silničním provozu, či nikoliv. Správní orgán I. stupně ve svém rozhodnutí nijak neodůvodnil, proč dovodil naplnění skutkové podstaty uvedeného přestupku žalobcem, pouze uvedl, „že si to myslí“. Žalobce naproti tomu v rámci svého odvolání uvedl argumenty, které takový názor zpochybňují. Jednak již jazykovým výkladem lze jednoduše dovodit, že daného přestupku se může dopustit ten, kdo řídí motorové vozidlo, na němž není vůbec umístěna registrační značka anebo je na něm umístěná registrační značka, jež vozidlu nebyla přidělena. V daném případě byla na motorovém vozidle registrační značka umístěna, přičemž se jednalo o registrační značku, jež byla vozidlu řádně přidělena. Tedy jazykovým, ale ani teleologickým výkladem (viz níže) nelze dospět k závěru, k němuž dospěl správní orgán. Názor správního orgánu dále zpochybňuje i fakt, že z důvodové zprávy k návrhu zákona č. 215/2007 Sb., kterým se mj. mění zákon o přestupcích (dostupné na www.psp.cz), a to k uvedenému konkrétnímu ustanovení zákona o silničním provozu, které bylo beze změn zákonodárcem předepsaným legislativním procesem přijato, vyplývá, že smyslem této právní úpravy byl postih řidičů, kteří se odstraněním registrační značky anebo použitím jiné registrační značky na řízeném vozidle snaží vyhnout identifikaci vozidla a tím tedy i případnému postihu za správní delikt. Žalobce má tedy za to, že nejenže užil k jízdě vozidlo, na němž byla umístěna řádně přidělená registrační značka, ale ani neznemožnil identifikaci vozidla, neboť cestou dožádání by bylo možné jednoznačně určit majitele vozidla ve státě registrace, dále zjistit i to, komu tento vozidlo do ČR prodal a tímto způsobem vypátrat pachatele případného správního deliktu. Tento postup pak není nijak složitější, než pátrání po pachateli jakéhokoliv deliktního jednání, řídícího motorové vozidlo s cizozemskou

registrační značkou, jež platnosti nepozbyla. Žalovaný však argumenty žalobce nepřijal. Souhlasil sice s žalobcem, že objektem přestupku je zájem společnosti na zabezpečení identifikace vozidel v provozu na pozemních komunikacích, nicméně vycházel z povinnosti žalovaného předmětné vozidlo registrovat ve smyslu zákona č. 56/2001 Sb., o podmínkách provozu vozidel na pozemních komunikacích, a dovodil, že kdyby žalobce dostal své povinnosti, k události by vůbec nedošlo. Dále konstatoval, že identifikace vozidla nebyla zachována, když příslušné registry vedené v rámci ČR nevedou takové údaje, jakými jsou vývozní poznávací značky vydané jiným státem. Zde je nutné znovu nahlédnout do výše uvedené důvodové zprávy, kde zákonodárce vypouští skutkovou podstatu spočívající v řízení neregistrovaného motorového vozidla s odůvodněním, že toto jednání je dostatečně postihnuto příslušnou skutkovou podstatou přestupku stanovenou zákonem č. 56/2001 Sb. Je tedy zřejmá vůle zákonodárce řízení či provozování neregistrovaného motorového vozidla postihnout speciální skutkovou podstatou správního deliktu, a netrestat tento delikt duplicitně zákonem o přestupcích, jak se o to nepřímo pokouší žalovaný. S druhým argumentem žalovaného se dá zcela nepochybně ztotožnit, avšak jen částečně. Příslušné registry zřízené zákonem v ČR nejenže nevedou údaje o vývozních registračních značkách vydaných jiným státem, ale nevedou ani údaje o jiných cizozemských registračních značkách včetně těch, které omezenou platnost nemají. Identifikace motorového vozidla, které je opatřeno cizozemskou registrační značkou, je tedy stejná bez ohledu na to, zda má registrační značka omezenou či neomezenou platnost. Platnost registrační značky dle názoru žalobce není z hlediska identifikace vozidla významným atributem (význam omezené platnosti je nutné posuzovat v kontextu jednotlivých právních norem státu, jenž tuto platnost z konkrétních důvodů omezuje, ať už je důvodem technický stav vozidla, vznik, změna či zánik občanskoprávních či obchodněprávních vztahů, či jiný důležitý důvod), významná je pouze skutečnost, zda předmětná registrační značka byla danému vozidlu předepsaným způsobem bez důvodných pochybností přidělena a zda na základě údajů na takové registrační značce uvedených a čitelných je možné předmětné vozidlo individuálně identifikovat tak, aby jej nebylo možné zaměnit s jiným a zjistit tak jeho vlastníka. Jestliže důvodem omezené platnosti registrační značky byl vývoz vozidla do jiného konkrétního státu, pak lze předpokládat, že v příslušném registru vozidel budou i údaje o sobě, která takový vývoz iniciovala. S ohledem na shora uvedené je zřejmé, že žalovaný věc nesprávně právně posoudil, když na skutkový stav aplikoval nesprávnou právní normu, resp. tuto i nesprávně interpretoval. Nadto je rozhodnutí žalovaného odůvodněno jen zdánlivě a důvody, pro které žalovaný rozhodl, nejsou dostatečně rozvedeny a vysvětleny. S ohledem na uvedené má žalobce za to, že tu jsou dány takové vady, které zakládají důvody dle § 76 odst. 1 písm. a), b) s. ř. s. pro zrušení rozhodnutí žalovaného bez nařízení jednání.

[3] K uvedeným námitkám žalovaný uvedl, že jsou zcela totožné s námitkami uvedenými v odvolání proti rozhodnutí o přestupku (odstranění vad podání), se kterými se žalovaný v napadeném rozhodnutí (str. 4) řádně a v dostatečném rozsahu vypořádal. Na svých závěrech tam vyslovených, tj. že žalobce jako řidič dotčeného vozidla naplnil skutkovou podstatu přestupku podle § 125c odst. 1 písm. a) bod 1 zákona č. 361/2000 Sb., žalovaný nadále setrval.

[4] Krajský soud v Ostravě - pobočka v Olomouci přezkoumal napadené rozhodnutí podle § 65 a násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále „s. ř. s.“) v mezích žalobních bodů a při přezkoumání rozhodnutí vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 a 2 s. ř. s.), tedy ke dni 3. 8. 2012, s přihlédnutím k době spáchání přestupku, jak rozvedeno dále v textu rozsudku.

[5] Ze správního spisu krajský soud ve vztahu k souzené věci zjistil, že podle oznámení přestupku ze dne 18. 1. 2012 bylo Magistrátu města Olomouce oznámeno, že žalobce je podezřelý z přestupku podle § 125c odst. 1 písm. a) bod 1 zákona č. 361/2000 Sb., podle § 27 odst. 2 vyhlášky č. 243/2001 Sb. tím, že dne 17. 1. 2012 v 14:20 hodin řídil osobní motorové vozidlo tov. zn. Škoda Fabia, RZ: X, VIN: X z Olomouce na ulici Týnecká ve směru jízdy na ulici Přerovská a na vozidle užil výše uvedenou registrační značku s platností do 12. 10. 2010. V oznámení sepsaném na místě není uvedeno žádné vyjádření žalobce ani jeho podpis.

[6] Ve správním spise jsou založeny fotografie vozidla s italskou registrační značkou. Podle protokolu o ústním jednání se zástupcem žalobce tento zástupce uvedl, že žalobce celé záležitosti lituje. Zástupce předal správnímu orgánu kopii italského technického průkazu k uvedenému vozidlu.

[7] Rozhodnutím správního orgánu I. stupně ze dne 23. 4. 2012 byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupku uvedeného výše a byla mu uložena pokuta ve výši 5.000 Kč a zákaz činnosti spočívající v zákazu řízení všech motorových vozidel na dobu šesti měsíců od nabytí právní moci rozhodnutí. V odůvodnění shrnul rozhodnutí správní orgán I. stupně získané důkazní prostředky a konstatoval, že odpovídají zjištěným skutečnostem a nejsou mezi sebou ve vzájemném rozporu, a proto je bez důvodných pochybností prokázáno, že žalobce se dopustil shora uvedeného přestupku. Vzhledem k tomu, že značka umístěná na vozidle nebyla platná, měl správní orgán za to, že se v uvedeném případě jednalo o jízdu s vozidlem bez registrační značky, neboť nutnou náležitostí registrační značky je její platnost. Svým jednáním žalobce porušil § 5 odst. 1 písm. a) zákona č. 361/2000 Sb.

[8] V odvolání proti rozhodnutí o přestupku žalobce vyslovil nesouhlas s názorem správních orgánů a poukázal na to, že je nutné si uvědomit, které zájmy společnosti mají být chráněny, tedy co je vlastně objektem jakožto obligatorním znakem skutkové podstaty daného přestupku a žalobce citoval z důvodové zprávy k návrhu zákona č. 215/2007 Sb., že změna reaguje na v současnosti velmi častý jev, kdy zejména řidiči motocyklů ve snaze vyhnout se postihu za spáchaný přestupek (nejčastěji překročení maximální povolené rychlosti) deformují a zakrývají tabulku státní poznávací značky tak, aby byla policistům znemožněna identifikace vozidla. V novelizačním bodě je tedy doplněna skutková podstata přestupku, který toto nežádoucí chování umožní postihnout. Zároveň návrh vypouští dvě skutkové podstaty přestupků, za jejichž spáchání je sankce obsažena v zákoně č. 56/2001 Sb. Je tedy zřejmé, že zákonodárce měl v první řadě na mysli identifikaci vozidla, nikoliv dodržování pravidel stanovených pro používání registrační značky, jež jsou chráněna jiným zákonem, ačkoliv není pochyb, že platnost registrační značky je důležitým

a významným atributem, pro identifikaci vozidla nemá zásadní význam. Pokud jsou jednotlivé znaky registrační značky čitelné a rozpoznatelné, pak uplynutím doby platnosti registrační značky automaticky nedochází k výmazu příslušných registrů, kde je tato registrační značka spojována s konkrétním motorovým vozidlem a jeho vlastníkem a umožňuje tak jeho přesnou identifikaci.

[9] V napadeném rozhodnutí prvně žalovaný uvedl zákonnou úpravu vyplývající z § 125c odst. 1 písm. a) bod 1 zákona o silničním provozu a dále uvedl, že z toho jednoznačně vyplývá, že subjektem přestupku je každý, kdo řídí vozidlo. Subjektivní stránka vyžaduje jednání více či méně úmyslné. Nedbalostní zavinění, které postačí v souladu s § 3 zákona o přestupcích k naplnění této skutkové podstaty, je tak podloženo skutkovými zjištěními a okolnostmi posuzovaného případu. To lze dovodit ze skutečnosti, že objektem je zájem společnosti, aby byla zabezpečena identifikace vozidel v provozu na pozemních komunikacích. Objektivní stránka je naplněna buď tím, že vozidlo bylo užito v provozu na pozemních komunikacích a na vozidle nebyla umístěna registrační značka (ačkoliv existovala taková právní povinnost) nebo na vozidle byla umístěna jiná než přidělená registrační značka. Oním jiným právním předpisem upravujícím mj. registraci silničních vozidel a s tím souvisejícího přidělování registračních značek a nakládání s nimi, je zákon č. 56/2001 Sb. Dle názoru žalovaného tak proto, aby byl znak povinné registrace vozidla naplněn, postačí pouhá existence takové povinnosti. Pokud by tedy žalobce své povinnosti dostál, nemohl by takový stav nastat. Nelze odhlédnout ani od doby, kdy omezená platnost vývozní tabulky poznávací značky skončila, což bylo více jak 15 měsíců. V tomto ohledu tedy nelze přisvědčit námitce žalobce, že ponechání i takto neplatné poznávací značky na předmětném vozidle nebyla dána odpovědnost za posuzovaný přestupek. V tomto směru se tak nabízí otázka, proč bylo dotčené vozidlo po takovou dobu provozováno na pozemních komunikacích, když jeho užití v provozu s takto osazenými poznávacími značkami může navozovat dojem jeho řádné registrace, resp. vozidla s řádně přidělenou registrační značkou. Nelze se tak ani ztotožnit s názorem žalobce, že za daného stavu byla takto zachována identifikace vozidla. V tomto ohledu je nutno zdůraznit, že již samotné provedení a účel dotčené poznávací značky je jiný, než běžné provozování vozidla na pozemní komunikaci, a to převoz takového vozidla z území jednoho státu do druhého s časovým omezením nutným k registraci na území státu, kde má být vozidlo provozováno. Chráněný zájem na identifikaci vozidla je v tomto případě zjevně dotčen, když příslušné registry vedené v rámci České republiky nevedou takové údaje, jakými jsou vývozní poznávací značky vydané jiným státem, tudíž tak jejich dohledávání bude přinejmenším zdlouhavé a zajisté i odporující již zmiňovanému zákonu č. 56/2001 Sb., a to právě ve vazbě na postih jednání řidiče, který řídí vozidlo v provozu na pozemních komunikacích bez umístění tabulky registrační značky, ačkoliv povinnosti registrace podle citovaného zákona podléhal. Za daného stavu tak žalovaný orgán dospěl k názoru, že na vozidlo s neplatnou poznávací značkou je nutno pohlížet jako na vozidlo bez registrační značky. Samotné užití neregistrovaného vozidla bez platných registračních značek v provozu na pozemní komunikaci je v rozporu s § 5 odst. 1 písm. a) zákona o silničním provozu s odkazem na § 38 odst. 1 písm. c) zákona o podmínkách provozu vozidel v souběhu s § 6 odst. 1 a § 38 odst. 1 písm. b) citovaného zákona.

[10] Krajský soud dospěl k závěru, že žaloba je důvodná.

[11] K zániku odpovědnosti za přestupek podle § 20 odst. 1 zákona o přestupcích nedošlo, neboť přestupek byl spáchán 17. 1. 2012 a napadené rozhodnutí žalovaného nabylo právní moci dne 17. 8. 2012.

[12] Dále soud konstatuje, že skutkové podstaty obou přestupků podle účinné právní úpravy existují i ke dni vydání rozsudku [§ 83 odst. 1 písm. a) zákona č. 56/2001 Sb. i § 125c odst. 1 písm. a) bod 1 zákona č. 361/2000 Sb.], a to včetně shodné právní úpravy sankcí, proto posuzoval souzenou věc podle hmotněprávní úpravy účinné v době spáchání přestupku v souladu s § 7 odst. 1 zákona o přestupcích.

[13] Podle § 83 odst. 1 písm. a) zákona č. 56/2001 Sb., o podmínkách provozu vozidel na pozemních komunikacích a o změně zákona č. 168/1999 Sb., o pojištění odpovědnosti za škodu způsobenou provozem vozidla a o změně některých souvisejících zákonů (zákon o pojištění odpovědnosti z provozu vozidla), ve znění zákona č. 307/1999 Sb., ve znění účinném ke dni spáchání přestupku, *fyzická osoba se dopustí přestupku tím, že v rozporu s § 6 odst. 1 a 2 nepřihlásí k registraci silniční motorové vozidlo nebo přípojné vozidlo, které hodlá provozovat na území České republiky.*

[14] Mezi účastníky není ohledně skutkového stavu sporu o tom, že motorové vozidlo v době spáchání přestupku mělo registrační značku, avšak to byla dočasná značka italská - převozní, nikoli česká registrační značka.

[15] Nelze se tedy ztotožnit s tím, že žalobce spáchal přestupek spočívající v tom, že neměl žádnou (registrační) značku. Podle § 125c odst. 1 písm. a) bod 1 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu), ve znění účinném ke dni vydání napadeného rozhodnutí i ke dni spáchání přestupku, *fyzická osoba se dopustí přestupku tím, že v provozu na pozemních komunikacích řídí vozidlo, na němž v rozporu s jiným právním předpisem není umístěna tabulka státní poznávací značky (dále jen "registrační značka") nebo je umístěna tabulka registrační značky, která nebyla vozidlu přidělena.*

[16] Motorové vozidlo žalobce při kontrole hlídkou Policie ČR mělo umístěnou poznávací značku, nebylo bez značky, o čemž není sporu, a dosvědčují to přiložené fotografie.

[17] Výběr právní normy, pod kterou podřadily správní orgány zjištěný skutkový stav, byl proto nesprávný. Jinými slovy, nepřezkoumatelnost soud v napadeném rozhodnutí (ve spojení s rozhodnutím správního orgánu I. stupně) nezjistil, shledal však nesprávnou právní argumentaci v návaznosti na subsumpci skutkového stavu pod nesprávnou právní normu. Odkaz v oznámení přestupku Policie ČR učinila na § 125c odst. 1 písm. a) bod 1 zákona č. 361/2000 Sb. a § 27

odst. 2 vyhlášky č. 243/2001 Sb. (o zákazu nečitelnosti, deformací a úpravách registrační značky či přidělení na jiné vozidlo), avšak tato ustanovení nedopadala na souzenou věc.

[18] Celé odůvodnění napadeného rozhodnutí fakticky směřuje k tomu, že žalobce nepřihlásil motorové vozidlo k registraci a neměl na vozidle umístěnou tabulku registrační značky jakožto osvědčení o registraci vozidla podle § 6 odst. 1 a § 11 odst. 1 zákona č. 56/2001 Sb., tedy řádnou českou státní poznávací značku. Již ze samotného jazykového výkladu § 6 odst. 1 zákona č. 56/2001 Sb. se podává, že státní poznávací značkou může být i italská registrační značka, byť převozní. Závěr žalovaného o tom, že motorové vozidlo s neplatnou poznávací značkou je vozidlem bez registrační značky, je nesprávný.

[19] Toto namítal žalobce již ve správním řízení ve svém odvolání, avšak argumentace žalovaného v napadeném rozhodnutí na tyto námitky neodpovídá, jednak se s ní mýlí, a navíc je nesprávná. Podle § 68 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění účinném ke dni vydání napadeného rozhodnutí, *v odůvodnění se uvedou důvody výroku nebo výroků rozhodnutí, podklady pro jeho vydání, úvahy, kterými se správní orgán řídil při jejich hodnocení a při výkladu právních předpisů, a informace o tom, jak se správní orgán vypořádal s návrhy a námitkami účastníků a s jejich vyjádřením k podkladům rozhodnutí*. Soud konstatuje, že námitka žalobce, že se žalovaný vypořádal s odvolacími námitkami jen zdánlivě, je důvodná.

[20] Tento závěr odpovídá i účelu předmětného ustanovení a podporuje ho i důvodová zpráva, jak správně uvedl žalobce. Podle sněmovního tisku č. 174/0 – komentáři k bodu 1 zákona č. 215/2007 Sb. tato zpráva uvádí následující: „Změna reaguje na v současnosti velmi častý jev, kdy zejména řidiči motocyklů ve snaze vyhnout se postihu za spáchaný přestupek (nejčastěji překročení maximální povolené rychlosti) deformují nebo zakrývají tabulku státní poznávací značky tak, aby byla policistům znemožněna identifikace vozidla. Novelizačním bodem 1 je tedy doplněna skutková podstata přestupku, který toto nežádoucí chování umožní postihnout. Zároveň návrh vypouští dvě skutkové podstaty přestupků, za jejichž spáchání je sankce obsažena v zákoně č. 56/2001 Sb.“ V souzené věci však o takové jednání nešlo a proto ho nelze podřadit pod § 125c odst. 1 písm. a) bod 1 zákona č. 361/2000 Sb., šlo by o nepřipustně rozšiřující výklad. Soud dává zapravdu argumentaci žalobce, že identifikace vozidla žalobce nebyla znemožněna tak, jak to měl na mysli zákonodárce podle citované důvodové zprávy.

[21] Vzhledem k výše uvedenému soud zrušil napadené rozhodnutí a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení. V souladu s § 78 odst. 5 s. ř. s. právním názorem, který vyslovil soud ve zrušujícím rozsudku, je v dalším řízení správní orgán vázán. V dalším řízení pak vyjdou správní orgány po zjištění skutkového stavu i z § 11 odst. 1 a 2 zákona č. 56/2001 Sb. a posoudí, kdo byl vůbec pachatelem a jakého přestupku (s ohledem na tvrzení, uvedené v žalobě, že žalobce vozidlo zakoupil od pana V. D. dne 3. 1. 2012).

[22] Soud přiznal v souladu s § 60 odst. 1 s. ř. s. náhradu nákladů řízení úspěšnému žalobci, a to za tyto úkony právní služby: podle § 11 odst. 1 písm. a) a d) a § 9 odst. 3 písm. f) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění účinném v roce 2012, za převzetí věci a podání žaloby ve výši dvakrát 2.100 Kč (tj. 4.200 Kč) a podle § 11 odst. 1 písm. k) a § 9 odst. 3 písm. f) advokátního tarifu za podání kasační stížnosti (podle znění účinného v roce 2014) ve výši 3.100 Kč. K částce 7.300 Kč náleží paušál ve výši 3 x 300 Kč (900 Kč) dle § 13 odst. 3 vyhlášky č. 177/1996 Sb. a zaplacený soudní poplatek ve výši 3.000 Kč za podání žaloby a 5.000 Kč za podání kasační stížnosti. K odměně 8.200 Kč náleží podle § 57 odst. 2 s. ř. s. daň z přidané hodnoty ve výši 1.722 Kč ($8.200 + 1.722 = 9.922$). Celková náhrada nákladů řízení činí 17.922 Kč.

P o u ě n í:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Olomouci dne 17. 7. 2014

Za správnost vyhotovení:
Markéta Chrudinová

JUDr. Martina Radkova v. r.
samosoudkyně